

Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: „Nad tím se urážíte? Co až uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. Ale někteří z vás nevěří.“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. – A řekl: „Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ J 6, 60-65

„To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“

Minulá neděle byla tzv. rodinná, tj. se zaměřením především na děti, což znamená, že je jednou měsíčně věnována hlavně dětem. V našem sboru máme v současné době dvě mladé rodiny, není to málo, ale ani mnoho a víc jich v dohledné době nebude, možná až časem, ne snad až do toho doroste i někdo další, ale až někdo další doroste do toho se nějaké další mladé rodiny také zaměřit. Na druhou stranu buďme rádi aspoň za ty dvě současné, sám nevím, co bychom si bez nich počali.

Ani váš farář nemá vlastní rodinu, a to by na to už měl i věk, váš farář však nemá rodinu jednak proto, že ho copak že nikdo nechce, ale hlavně proto, že má s rodinou poměrně zvláštní zkušenosti a až teď se vlastně učí, jak taková rodina vlastně funguje. Váš farář však nemá rodinu i proto, že do toho jako by ještě sám nedorostl, a taky tak trochu stále čeká na tu pravou a tou není každá. Ale třeba se časem dočká i on, a to ani ne tak vlastní rodiny, ale aspoň manželky by se dočkat mohl.

O tom však dnešní úvaha do nově nastalé korona/krize není. Záměrně jsem však vynechal minulou neděli, a to hlavně proto, že si myslím, že by se rodiny aspoň jednou měsíčně měly hlavně potkat ideálně u jednoho stolu a jen spolu chvíli být. Nic víc, nic míň, jen být aspoň na chvíli spolu. Což se sice špatně říká faráři, který vlastní rodinu nemá, ale o to víc apeluje na ty ostatní, buďte aspoň chvíli spolu, za to nic nedáte. Být spolu, třeba jako Ježíšovi učedníci, totiž znamená poměrně dost.

„To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ Říkají právě mnozí z Ježíšových učedníků na jeho slova adresovaná Židům o tom, že jeho tělo je vlastně chléb a jeho krev je víno, určený, určené k tomu, aby ti, kdo mohou, z něj i pojedli a popili. Což by se právě o Ježíšovi moc říkat nemělo, protože kdo ví, co to vlastně znamená a také, co si pod tím vlastně mají představit. A nevěděli to ani jeho učedníci, natož Židé, kteří tomu však hlavně nerozuměli. Ale víme to my, co to vlastně znamená?

Ale nebudu se nyní věnovat tomu, co dává život a jestli je to Duch a jestli něco znamená naše tělo a co jsou slova, která k nám Ježíš pronáší a nakolik jsou Duchem a životem. Spíš bych se rád zaměřil na to, co bylo dál, že tomu někteří nevěřili a kteří to byli a proč je tak důležité o své víře aspoň někdy přemýšlet. Neboli kdo vlastně může k Ježíši přijít a od koho by mu to mělo být i dáno. Neboli komu je i od Otce dáno dojít až k samotnému Ježíši a proč k němu nemůže i někdo další. Anebo může?

O své víře často přemýšlíme především v souvislosti s druhými, ale co když jde ještě víc o víru naši, a to naši vlastní a osobní, o víru, která jde jakoby před námi a my ji jen jakoby doháníme a o víru, která nám buď je anebo není dána, především však k nám přichází jako otázka, na kterou už jen odpovídáme ať už pozitivně anebo negativně. O víru, která není žádnou

odpovědí, ale právě otázkou: věříš? Věřím, spomoz mé nedověře. A o víru, která je současně věrností tomu, který ji nám i dal.

O víře se však těžko mluví, ale proč vlastně? A proč se o jiných věcech mluví tak snadno, ale zrovna o víře nám to moc nejde? A ne o víře těch druhých, ale o naší vlastní víře, o tom, co je i pro naši vlastní víru tak důležité a nejsou to jen počty přísedících, ale právě jak o své víře přemýšlíme především my sami. A kdy jindy přemýšlet a mluvit o své víře než právě v době, kdy se nemůžeme scházet ke společným bohoslužbám a jsme odkázáni hlavně na internet, kde se však toho i tak děje docela dost.

Aby se nám nakonec nestalo to, co Pánu Ježíši, že někteří z jeho učedníků nevěřili a on už to od počátku věděl, kteří nevěří a kdo ho měl nakonec i zradit. To se nám však nestane, neboť co my víme, kdo věří nebo nevěří a spíš je znovu i zde nutné zopakovat myšlenku, že dnešní člověk nemá problém ani tak nahoře, a to ani se svou vírou, jako spíš někde dole, že nemá své otázky ohledně víry a nevíry s kým sdílet a často ani nikoho, kdo by je sdílel i spolu s nimi. Sdílet totiž znamená mluvit o sobě.

Jeden kolega teolog k tomu sice říká, že sdílením právě mluvíme o sobě a o sobě nikdy neříkáme úplnou pravdu, ale to neříkáme nikdy o ničem, už protože co my víme, co je pravda. A jiný kolega farář zase říká, že k životu nějaké to sdílení i patří a tím se jakoby obloukem vracím i ke své původní myšlence, že kde jinde bychom se měli se svými životy i sdílet než právě v našich rodinách a než právě s tou a s tím, kdo nás v těch našich životech i tak nějak provází, totiž i s těmi našimi nejbližšími.

Všemohoucí Bože,
doznáváme, že jsme si nevážili Tvé laskavosti a péče,
že jsme sami sebe pyšně stavěli na odiv světu,
že jsme nedokázali druhého mít za přednějšího sebe sama,
a že jsme se tak uvrhli do temnoty bloudění a nejistoty.
Prosíme Tě, vyváděj nás z temnoty a ukazuj nám cestu,
vždyť Ty jsi Světlem světa,
jen u Tebe a v Tobě nacházíme svůj pravý domov a ochranu.
Vlij do našich srdcí lásku a naději,
daruj nám pokoj, v této nelehké době,
posiluj nás v těžkých chvílích našeho života
a osvobod' nás od strachu.
Posiluj ty, kdo pro pomoc bližním nasazují své zdraví a životy,
buď útěchou všem, kteří trpí
a všem nám dej ducha zodpovědnosti a solidarity.
Žijeme v jednom společném domově,
který stvořily tvé ruce a který jsi nám dal do správy.
Děkujeme Ti, že zde přebýváš s námi.
Chceme sloužit jedni druhým dobrou službou lásky.
V tom nás posiluj a utvrzuj, skrze Krista, našeho Pána. Amen.
(Modlitba za domov vydaná u příležitosti 28. října z dílny Ekumenické rady církvi)

Hospodin ti požehnej a ochraňuj tě,
Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv,
Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdať tě pokojem. Amen. (Num 6, 24-26)